

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2517202101
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2517202101.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Dominika Horváthová, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXX/XX, B., zastúpená splnomocnenkyňou: URBAN STEINECKER FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., Havlíčkova 16, Bratislava, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a iné, na odvolanie žalobkyne vo výroku III. a na odvolanie žalovaného vo výroku I. a III., proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 15Csp/43/2017-204 zo dňa 6. novembra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a III. ruší a vec mu vracia v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016 je bezúročná a bez poplatkov. Výrokom II. vo zvyšnej časti konanie zastavil a výrokom III. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 50%.

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne vo výroku o zastavení konania rozhodol podľa § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vecne tým, že žalobkyňa využila svoje dispozičné právo a podanú žalobu vzala čiastočne späť, preto súd konanie vo zvyšnej časti zastavil. Vo výroku I. rozsudok odôvodnil citáciou § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, § 11 ods. 4, § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f), k), l), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. „Vykonaným dokazovaním súd zistil taký skutkový stav, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 30.01.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 4601304980, ktorej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového úveru v sme 6.500,- €. Uvedenú zmluvu je potrebné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) ZoSÚ, pričom žalovaný mal postavenie veriteľa (§ 2 písm. b/ ZoSÚ) a žalobkyňa postavenie spotrebiteľa (§ 2 písm. a/ ZoSÚ). Za daného stavu bolo z hľadiska právneho potrebné, aby táto zmluva obsahovala podstatné náležitosti ustanovené § 9 ods. 2 ZoSÚ. V prípade, ak niektorá z náležitostí (hoci len jedna) uvedených v § 11 ods.1 písm. b) ZoSÚ v zmluve absentuje, zákon to spája s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou daného úveru. Podstata tohto sporu spočívala na tom, že predmetná zmluva podľa žalobkyne neobsahovala všetky zákonné náležitosti, v dôsledku čoho bolo potrebné zmluvu považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú.

Čo sa týka samotného posúdenia nároku uplatneného žalobkyňou v žalobe po jej čiastočnom späťvzatlí, súd z vykonaného dokazovania, a to z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere dospel k záveru,

že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSU). Na prijatie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti stačí naplnenie čo i len jednej z podmienok ustanovených § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSU, t.j. postačuje ak v zmluve absentuje čo i len jedna z náležitostí § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa) ZoSÚ. Preskúmaním zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, t.j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ako z vyjadrenia samotného žalovaného zo dňa 22.05.2017 vyplýva, aj on rozlišuje medzi pojmi trvanie zmluvy a konečná splatnosť úveru. Údaj o trvaní zmluvy sa v zmluve však nenachádza. Čo sa týka náležitosti ustanovenej § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, t.j. termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, tento podľa súdu nie je v zmluve vyjadrený tak ako to vyžadovalo zákonné ustanovenie. V zmluve pri termíne konečnej splatnosti uvedené 78 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Súd takéto ustanovenie nepovažuje sa splnenie povinnosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona, nakoľko pokiaľ zákon ako vyslovenú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, tak jednoznačne tento údaj v zmluve musí byť uvedený, nie je prípustné, aby účastník zmluvy sa k tomuto údaju dopracovával výkladom a výpočtom. K uvedenému posúdeniu existuje ustálená rozhodovacia prax súdov. Samotný žalovaný potvrdil, že k termínu konečnej splatnosti je potrebné sa „dopracovať“ výpočtom. Už len z týchto dôvodov je potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Nad rámec potrebný pre rozhodnutie je potrebné konštatovať, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ aj dôvodu, že zmluva neobsahuje predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. k) ZoSU), ako i z dôvodu, že neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ, t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. l) treba dospieť k záveru, že každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Zmluva obsahuje len údaj o celkovej (súhrnnej) výške splátky v sume 133,47 € mesačne. Čo sa týka nesprávnej celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom, takéto posúdenie právnej spornej otázky nemalo už vplyv na konštatovanie súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd ďalej uvádza, že po tom, čo dospel k záveru o bezpoplatkovosti úveru, bolo bezpredmetným sa zaoberať prípadnou neprijateľnosťou poplatkov za službu Odložené splátky vo výške 1,45 eura mesačne.

Súd ďalej uvádza, že nepostačuje, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere má písomnú formu. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. si nemožno vykladať tak, že musia byť kumulatívne splnené podmienky nedostatku písomnej formy a absencie niektorej z tam uvedených náležitostí zmluvy, nakoľko takýto výklad nemá základnú logiku a viedol by k absurdnému záveru, že by stačilo, ak by dodávateľ v zmluve uviedol len výšku spotrebiteľského úveru bez ďalších náležitostí, čo určite nebolo zámerom zákonodarcu. Citované ustanovenie je potrebné vykladať tak, že záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je potrebné prijať pri nedostatku písomnej formy o spotrebiteľskom úvere alebo pri absencii konkrétnych obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Výklad a aplikácia § 11 citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k podstatným obsahovým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona. Pokiaľ zmluva neobsahuje niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 písm. b), nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma (rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 21Co 10/2015-74 zo dňa 26.11.2015).

Pokiaľ žalovaný poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016, tento nie je možné podľa súdu aplikovať na daný spor z nasledovných dôvodov. Pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu musia vnútroštátne súdy v prvom rade skúmať, či môžu smernici priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať tzv. „eurokonformne“. Tento nepriamy účinok smernice, teda „eurokonformný“ výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad „contra legem“. Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor EÚ aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice (Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS) a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. Naopak, výklad vnútroštátneho práva poskytujú vnútroštátne súdy. Súdny dvor EÚ v rozsudku

C-42/15 uviedol, že Smernica členenie splátok nepožaduje. Požiadavka zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej len „zákon“) je však od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov...". Niet absolútne žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje Smernica, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa Smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová "istiny, úrokov a iných poplatkov". K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Na základe vyššie uvedeného súd nemohol aplikovať na predmetnú vec rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016. K zmene právnej úpravy v tomto smere došlo až zákonom č. 279/2017 Z.z. z 12. októbra 2017, ktorým došlo k zmene aj ustanovenia § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. tak, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahradili slovami „frekvenciu splátok a“. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová "istiny, úrokov a iných poplatkov". K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná rozhodovacia prax slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žalovanému priznal čiastočný nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni, pričom pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. V časti zastavenia konania podľa súdu žalobkyňa zavinila zastavenie, vychádzajúc pritom z odôvodnenia jej čiastočného späťvzatia žaloby, z ktorého vyplýva, že z celkového počtu uplatnených nárokov štyri zobrala žalobu v rozsahu troch nárokov späť, takpovediac z dôvodu ich nadbytočnosti. To však nič nemení na fakte, že pôvodne si žalobou uplatnila 4 nároky (na určenie), po čiastočnom späťvzatí zotrvala už len na jednom nároku (na určení). Zavinenie žalobkyne na čiastočnom späťvzatí možno prirovnať k neúspechu v konaní. Za daného stavu potom žalovaný je tou stranou sporu, ktorá má čiastočný úspech vo veci, pričom k tomu záveru súd dospel na základe toho, že žalobkyňa sa domáhala pôvodne určenia vo vzťahu k 4 nárokom, no vyhovené (po čiastočnom späťvzatí žaloby) jej bolo len vo vzťahu k jednému nároku, t.j. 1. Úspech žalobkyne teda predstavuje 25% (1/4), čomu zodpovedá úspech žalovaného 75%. Čistý úspech žalovaného potom predstavuje 50% (75% - 25%), keď od úspechu žalovaného bolo potrebné odrátať úspech žalobkyne. Súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP rozhodol len o nároku na náhradu trov konania, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný a to vo výroku I. a v súvisiacom výroku III. z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1) písm. f) a h) Civilného sporového poriadku. K dobe trvania zmluvy a k termínu konečnej splatnosti uviedol, že v úverovej zmluve je stanovená doba trvania zmluvy ako aj termín konečnej splatnosti, doba trvania je stanovená počtom splátok 78 mesačných splátok, z čoho musí byť aj priemernému spotrebiteľovi s ukončeným základným vzdelaním nepochybne zrejmé a jasné, že zmluva bude trvať 78 mesiacov, doba trvania je teda jednoznačne stanovená. Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi taktiež jednoznačne zrejmé kedy nastane konečná splatnosť úveru a preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť zmluvy je splnená. Má za to, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia na § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná. Žalovaný poukázal na viaceré rozhodnutia okresných súdov a na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 499/2011, ktorý vyslovil názor, že z princípov právneho štátu je zachovávanie istoty pri rovnakom posudzovaní totožných otázok v obdobných prípadoch. Čo sa týka rozkladu splátok táto náležitosť zmluvy bola uvedená v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výšky, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je potvrdené aj v rozsudku. Na podporu svojich tvrdení poukazuje odvolateľ na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017. Žalovaný zastáva názor, že sa k tejto náležitosti už vyjadril, pričom poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. Poukazuje na nevyhnutnosť výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy. Pri porovnaní tabuľky zhody k Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES a návrhu zákona o spotrebiteľských úveroch, je čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice bežnou a úplnou transpozíciou

bez možnosti voľby. Poukázal na úvodnú časť dôvodovej správy ako aj na záverečnú všeobecnú časť dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. Rozsudok Súdneho dvora EÚ konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímajúce ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. Právny rámec pre potreby slovenského právneho poriadku poskytuje čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, ktorý hovorí, že právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Taktiež výkladový princíp je v modernom právnom poriadku začlenený medzi základné interpretačné pravidlá právnych noriem ako je to v čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V súvislosti so spomínaným rozsudkom je dôležité upozorniť na záväznosť judikatúry Súdneho dvora EÚ. Prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva Únie, ktoré sa v ňom nachádzajú záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý podal prejudiciálnu otázku, ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch. Dôsledky nerešpektovania judikatúry súdov ES môžu viesť k obnove konania, k náhrade škody alebo podaniu žaloby komisiou o nespĺnenie povinnosti členského štátu. Judikatúra európskeho súdneho dvora má pritom zabezpečovať najmä jednotný výklad práva EÚ a tak aj jeho rovnaké uplatnenie v jednotlivých členských štátoch. Judikatúra ESD má všeobecnú záväznosť tzn., že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány, obyvateľstvo ako aj samotné orgány EÚ. Judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami a to s poukazom na rozhodnutia: C-106/77 vo veci Simmenthal, C-14/83 Colson and Kamann, C-106/89 Marleasing, C-397/01 Pfeiffer a i. Žalovaný upozorňuje, že z pohľadu výkladových pravidiel sa dovoľáva výkladu contra verba legis ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., ale je nutné dodať, že takýto výklad zákona nie je contra lege. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia súdov. Domáhal sa preto, aby odvolací súd na uvedené prihladol, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp., aby ho zmenil a priznal žalovanému náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa a to vo výroku III., ktorý považuje za vecne nesprávny, nezákonný a arbitrárny. Domáha sa, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu a v celom rozsahu určil, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi náhradu trov konania 100% eventuálne, aby tento výrok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Ako odvolacie dôvody uviedla § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Má za to, že napriek tomu, že žalobkyňa v časti pôvodného výroku II., III. a IV. žaloby zobrala žalobu späť, bola v celom rozsahu úspešná v tom smere, že súd jednoznačne deklaroval, že predmetná úverová zmluva je bezúročná a bezpoplatková v dôsledku absencie obligatórnych zákonných náležitostí. Predmetom konania bolo prioritne skúmať, či predmetná spotrebiteľská zmluva trpí právnymi vadami majúcimi za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť a tak späťvzatie výrokov týkajúcich sa potreby uhradenia žalovanému z konkrétnych mesačných anuitných splátok tak pre spotrebiteľa ako aj pre samotné sporové konanie malo až sekundárny význam. Žalobkyňa je presvedčená, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, by mal súd prvej inštancie predovšetkým zohľadniť cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby ako aj konečný zmysel žalobkyňou navrhovaného rozhodnutia. Najvýznamnejší a najpodstatnejší bol práve výrok I., ktorým súd prvej inštancie potvrdil prezentovanú právnu argumentáciu žalobkyne. I keď na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že úspech žalobkyne v tomto konaní je len 25% t.j. 1/4, tak po zohľadnení skutkovej, vecnej ako aj právnej podstaty daného sporu je nepochybné, že žalobkyňa je celkom úspešná práve v časti výroku I., ktorý má najzásadnejší a najpodstatnejší význam pre meritum daného sporu. Žalobkyňa bola v konaní plne úspešná v merite veci, keďže sa podanou žalobou prioritne domáhala určenia, že predmetná zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Konajúci súd rozhodol o trovách konania formalisticky. Napriek tomu, že žalobkyňa mala v konaní z formálneho hľadiska úspech len čiastočný, nakoľko vzala čiastočne späť žalobu, je presvedčená, že s ohľadom na skutkovú vecnú ako aj právnu podstatu daného sporu prichádza do úvahy plná náhrada trov konania. V tejto súvislosti poukázala na článok 46 ods. 1 Ústavy a článok 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobkyňa je presvedčená, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku priznania trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, nakoľko žiadnym spôsobom

nezohľadnil cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby ako aj konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia, čím porušil právo na spravodlivý súdny proces.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom splnomocnenkyne. Poukázala na to, že žalobkyňa jednoznačne preukázala, že predmetná úverová zmluva neobsahuje resp. obsahuje nesprávne minimálne jednu z obligatórných náležitostí zákona č. 129/2010 Z.z., súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. Argumentácia žalovaného nie je správna. Žalobkyňa sa plne stotožňuje s odôvodnením po vecnej stránke napadnutého rozsudku vo veci samej. Žalobkyňa uvádza, že súd prvej inštancie sa vysporiadal najmä s otázkou nemožnosti eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. a rovnako súd jasne a zrozumiteľne sa vysporiadal s obligatórnou náležitosťou v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom rovnako tak poskytol dostatočnú odpoveď týkajúcu sa zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona. Odvolanie nie je dôvodné aj z toho dôvodu že žalovaný sa ani jednou vetou nevyjadril k absencii obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona, preto nie je žalobkyni zrejmé, či žalovaný súhlasil s argumentáciou súdu v časti týkajúcej sa správneho posúdenia existencie potrebných predpokladov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo či žalovaný len nemal k tejto argumentácii viac čo povedať, resp. dodať. Žalobkyňa si nevie predstaviť akou výkladovou metódou by bolo možné obísť zákaz výkladu contra legem, nerešpektovať kogentný, platný a účinný právny predpis v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa názoru žalobkyne už v tomto prípade by nešlo o výklad práva, ale o svojvoľnú tvorbu práva. Čo sa týka absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona tak konečná splatnosť úveru predstavuje informačnú náležitosť zmluvy, vyjadruje informácie kedy má byť úver uhradený a kedy dôjde k zániku záväzku. Spotrebiteľovi musí byť už na prvý pohľad zrejmé, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti poskytnutého úveru bez akýchkoľvek matematických operácií. Pojem termín z jazykového hľadiska predstavuje presne určený časový okamih, kedy nastane určitá skutočnosť. Pokiaľ žalovaný v zmluve uviedol, že konečná splatnosť úveru nastane do 78 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, takéto vymedzenie nie je dostatočne presné. Gramatický význam takto určeného času nezodpovedá pojmu termín, nakoľko nejde o konkrétny časový okamih, ktorý by bol určiteľný s presnosťou dostatočnou na naplnenie zmyslu zákona. Systematickým výkladom ostatných ustanovení predmetnej zmluvy spolu s informáciou kedy bol úver reálne poskytnutý síce možno dospieť ku konkrétnemu dňu splatnosti, avšak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona nemožno vykladať tak, že stačí, že k termínu konečnej splatnosti úveru sa dá dospieť výkladom iných zmluvných ustanovení. Taktiež dala do pozornosti, že akékoľvek normy spotrebiteľského práva je potrebné vykladať vždy v prospech spotrebiteľa. Pokiaľ zákon vyžaduje uvedenie termínu, nie je možné za dodržanie zákona požadovať uvedenie doby, resp. časového úseku, navyše s neurčitou dĺžkou. Zákonodarca požiadavku určenia termínu konečnej splatnosti *expressis verbis* v čase svojej platnosti a účinnosti ku dňu uzatvorenia zmluvy explicitne požadoval. Zmena právnej úpravy platí vždy len do budúcnosti a nikdy nie spätne a to z dôvodu, že by išlo o pravú retroaktivitu, ktorá je v právnom štáte vždy zakázaná. Podľa názoru žalobkyne neprichádza do úvahy priamy účinok smernice, keďže tento je v horizontálnych právnych vzťahoch absolútne neprípustný, rovnako žalobkyňa aj osvedčila, že aj v danom prípade jednoducho neprichádza do úvahy ani nepriamy účinok smernice a to z dôvodu, že by išlo o výklad *contra legem*. Žalovaný opomenul vziať do úvahy, že pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu musia vnútroštátne súdy v prvom rade skúmať, či môžu účinkom smernice priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať tzv. eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice teda eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože tento výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by išlo o výklad *contra legem*. Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Teda Súdny dvor aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol vyjadrovať k otázke výkladu zákona č. 129/2010. Požiadavka zákona č. 129/2010 Z.z. v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy je však od požiadavky smernice iná. V prípade uzatvorenia predmetnej zmluvy však eurokonformný výklad nebol právne možný, pretože § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. je kogentným ustanovením. Eurokonformným výkladom nemožno prelomiť kogentné zákonné vnútroštátne ustanovenie. V čase uzatvorenia predmetnej zmluvy neexistovalo harmonizované ustanovenie, keďže vnútroštátne právna úprava nebola súladná s ustanovením smernice a práve pre tento dôvod nie je prípustné, aby sa vnútroštátne kogentné ustanovenie v čase uzatvorenia zmluvy vykladalo eurokonformne. Od momentu, resp. od účinnosti novely od 01.05.2018 došlo k úplnej harmonizácii vnútroštátneho ustanovenia s

ustanovením smernice, v dôsledku čoho tak ust. § 9 ods. 2 písm. k) je možné vykladať eurokonformne. Žalobkyňa kategoricky odmieta prijať právne závery prezentované v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017, keď toto rozhodnutie považuje za celkom zjavne arbitrárne, do právnych vzťahov vniešlo výraznú neistotu. Do dnešného dňa však predmetná otázka nebola doposiaľ vyriešená ustálenou rozhodovacou praxou. V ďalšej časti vyjadrenia žalobkyňa podala analýzu uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 146/2017, na ktoré sa žalovaný odvoláva. Na výklad spornej právnej normy založila aj na posúdení historického výkladu ako aj teleologického výkladu a výkladu e-ratione legis skúmanej právnej normy s princípom právnej istoty, použitím všetkých ostatných výkladových metód ako aj porovnaním znenia právnych noriem obsiahnutých v rôznych miestach zákona č. 129/2010. Žalobkyňa poukázala aj na citáciu dôvodovej správy k novele zákona č. 129/2010 kde je uvedené, že ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z.z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených zákonom. Je presvedčená, že tak explicitne presné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Od 01.05.2018 slovenský zákonodarca zmenil ustanovenie právneho predpisu tak, že nevyžaduje členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov tak potom nepochybne do 30.04.2018 takéto členenie požadoval. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok vo veci samej potvrdil a priznal žalobkyne náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Odvolací súd rozsudkom č.k. 24Co/41/2019-264 z 06.11.2019 v napadnutých výrokoch I. o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a III. o nároku na náhradu trov konania potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30.11.2021, sp. zn. 2 Cdo 69/2020 (na dovolanie žalovaného) vyššie označený rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018), ktorá bola podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je/nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z.), na základe čoho najvyšší súd uzatvoril, že dovolanie žalovaného v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ je nielen prípustné, ale tiež dôvodné. V odôvodnení odkázal na § 4 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“), čl. 10 ods. 2 písm. c/, h/, u/, čl. 22 ods. 1, čl. 23, Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 183/2018 a konštatoval, že z obsahu spisu vyplýva, že na základe úverovej zmluvy č. 4601304980 (formálne označenej ako Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, č. I. 10 a nasl. spisu) uzatvorenej stranami sporu 30. januára 2016 bol žalovaným žalobkyňu poskytnutý bezúčelový úver vo výške 6.500 eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 15,02 %, s ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN) 16,2 %, priemernou hodnotou RPMN 15,55 % a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 10.297,56 eur, s mesačnou splátkou 133,47 eur, splatnou v 15. deň v kalendárnom mesiaci, s tým, že prvá anuitná splátka bude splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci, termín konečnej splatnosti 78 mesiacov po poskytnutí úveru, a do 15. dňa v poslednom mesiaci. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v bode 27. až 39. (č. I. 11 a nasl. spisu) určovala primeraným spôsobom výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, poplatok za poskytnutie úveru, dátum uzatvorenia zmluvy. Neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy boli úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s. s kódom ITH115 (č. I. 12 spisu), ktoré v spise založené nie sú (podľa bodov 29. a 30. Rozsudku zmluva o úvere nemusí byť uzatvorená „v jedinom dokumente“). Taktiež žalobkyňa svojím podpisom na úverovej zmluve potvrdila, že pred jej uzavretím prevzala formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol vyhotovený v súlade s právnymi predpismi, a bolo jej poskytnuté náležité vysvetlenie (č. I. 12 spisu, bližšie pozri bod 20.3. tohto rozhodnutia). Pokiaľ ide o posúdenie

správnosti záveru odvolacieho súdu, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. (v znení v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d/), a preto je potrebné úver považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, tak dovolací súd uviedol, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení v dobe uzavretia zmluvy (30. január 2016) umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné uvedenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice (viď vyššie body 15. až 27. aj 29. tohto rozhodnutia). Dovolací súd preto konštatoval, že odvolací súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia v odvolaní použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolania sú dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak výrokom I. určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016 je bezúročná a bez poplatkov a výrokom III. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 50%. Žalovaný nesúhlasil s výrokom I. a III., namietal, že doba trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti a výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, sú v zmluve uvedené. Žalobkyňa nesúhlasila s výrokom III. o trovách konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolaní je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, či súd prvej inštancie právne správne posúdil uplatnený nárok a či súd prvej inštancie rozhodol správne o náhrade trov konania.

Pre ďalší postup vo veci bolo potrebné vychádzať z právneho názoru dovolacieho súdu vyslovenom v predmetnej veci v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 69/2020 z 30.11.2021 (ktorým je odvolací súd viazaný podľa § 455 Civilného sporového poriadku). Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v bode 27. až 39. (č. I. 11 a nasl. spisu) určovala primeraným spôsobom výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, poplatok za poskytnutie úveru, dátum uzatvorenia zmluvy. Ďalej dovolací súd uviedol, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení v dobe uzavretia zmluvy (30. január 2016) umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné uvedenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice (viď vyššie body 15. až 27. aj 29. tohto rozhodnutia).

Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ: (1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

So zreteľom na právne závery dovolacieho súdu, uvedené v 9. bode odôvodnenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre absenciu doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ v znení účinnom v čase jej uzavretia, už nebolo možné považovať za správny.

Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

Odvolaciemu súdu nezostalo iné než konštatovať pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav, keďže súd prvej inštancie § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) nesprávne interpretoval a aplikoval, v dôsledku čoho predčasne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

Odvolateľ v podanom odvolaní tiež nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ, pretože podľa zákona a znenia Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách a spotrebiteľskom úvere, stotožňuje pojem výšky, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Odvolateľ tiež argumentoval rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna výška anuitnej splátky.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

Podľa § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 a 2 ZoSÚ: (1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s) z) a aa), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu, f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia, g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov. (2) Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinností podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 28.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017 uviedol nasledovné: Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (Rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v článku 10 ods. 2 písm. h) ustanovuje, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

Rozsudok Súdného dvora (tretia komora) z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. / Klára Bíróová konštatoval nasledovné: Článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v

ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 54 rozsudku). Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku). Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ ZoSÚ. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 ZoSÚ sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovo výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosť (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Z dôvodovej správy k ZoSÚ v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky.

Vychádzajúc z účelu Smernice Európskeho parlamentu Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, právnych záverov vyjadrených Rozsudku Súdneho dvora (tretia komora) z 9.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia a.s. / Klára Bíróová, účelu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a jeho eurokonformného výkladu dovolací súd konštatoval, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie ZoSÚ hovorí o výške, počte, termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí teda vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej-ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy vo forme amortizačnej tabuľky. Úmyslom zákonodarcu bolo transponovať

Smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ.

Vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Treba však uviesť, že zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ), najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017 uzavrel, že podané dovolanie je nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Najvyšší súd zaujal obdobné stanoviská aj v ďalších uzneseniach pod sp. zn. 4Cdo 211/2017, 3Cdo 56/2018, 4 Cdo 65/2018, 4Cdo 187/2017, 5 Cdo 132/2017, 2 Cdo 235/2017, 3 Cdo 45/2018, 7 Cdo 98/2018.

So zreteľom na vyššie uvedené právne závery odvolacieho súdu, právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre absenciu rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ v znení účinnom v čase jej uzavretia, už nebolo možné považovať za správny.

Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

Odvolaciemu súdu nezostalo iné než konštatovať pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav, keďže súd prvej inštancie § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) nesprávne interpretoval a aplikoval, v dôsledku čoho predčasne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

Vzhľadom na potrebu zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej, súd prvej inštancie bude rozhodovať znovu aj o náhrade trov konania, preto sa odvolací súd nezaoberal odvolacou argumentáciou žalobkyne vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľskej zmluvy a v časti náhrady trov prvoinštančného konania, a vec mu (v zrušenom rozsahu) podľa § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže nebolo účelné nahradiť dokazovanie pred súdom prvej inštancie odvolacím súdom, ktorého podstata činnosti spočíva v prieskume rozhodovacej činnosti súdu nižšej inštancie, ktorú však nemôže nahrádzať.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

27. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), tak bude v ďalšom konaní postupovať pri posudzovaní predmetu sporu a rozhodovaní o uplatňovanom nároku žalobkyne (v zostávajúcej časti) v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Pri vykonávaní dokazovania bude súd prvej inštancie okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať i zásadu predvídateľnosti postupu súdu ako i prihliadať na špecifiká tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 Civilného sporového poriadku a nasl.). Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

28. Pri výklade vnútroštátneho práva bude súd prvej inštancie dodržiavať požiadavku eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení právnych noriem, i s prihliadnutím na prelomové rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, tak aby výklad vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18 TE proti POHOTOVOST s.r.o. z 5. septembra 2019). Výklad právnej normy únie, podaný Súdnym dvorom EÚ pri výkone svojej právomoci, objasňuje a spresňuje význam a dosah právnej normy tak, ako sa musí alebo by sa mala chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudla účinnosť. Takto vykladaná právna norma môže a musí byť uplatňovaná súdom aj na právne vzťahy, ktoré vznikli a boli založené po nadobudnutí účinnosti tejto právnej normy a pred vydaním rozsudku týkajúceho sa žiadosti o výklad (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18). Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-42/15 taktiež konštatoval, že iba porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v zmysle smernice, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Musí sa pritom jednať o neuvedenie takej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere, ktorá môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

29. Podľa § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

30. V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách odvolacieho konania.

31. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).